ISSN 1307-7619
9 771307 761000
16 EYLÜL PERŞEMBE
SAYI: 2020/36 No: 679
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

UYKUSUZ

**Moody's Türkiye'nin kredi notunu B1'den B2'ye düşürdü.
Cumhurbaşkanı Erdoğan "Türkiye ekonomide pik yapıyor" dedi.**

Bilgisayarın yaşlanmasını izlemek her zaman üzücü bir olaydır. Eve bir şekilde yavruyken dahil olan evcil hayvanın yaşlandığını fark etmek gibi. Boncuuuuk! Orada yatma oğlum. Orası kedi kumu. Hadi kalkalım kedi kumundan. Ha benim boncuğuma. Boncuk yıllardır severek yediği tavuk ve balık karışımı yaş mama gibi kokmaya başlamış, belki de etleri ve kasları bitmiş içi tamamen yaş mamayla dolmuş. Yürüyen, kedi kumuna yatan, kalorifer petetğinin üstüne atlamak için on dakika kendini bedenen ve zihinsel olarak hazırlayan, peteğin üstüne çıktıktan sonra da on dakika kadar nasıl aşağı atlayacağını hesaplayan bir macar salamı gibi olmuş.

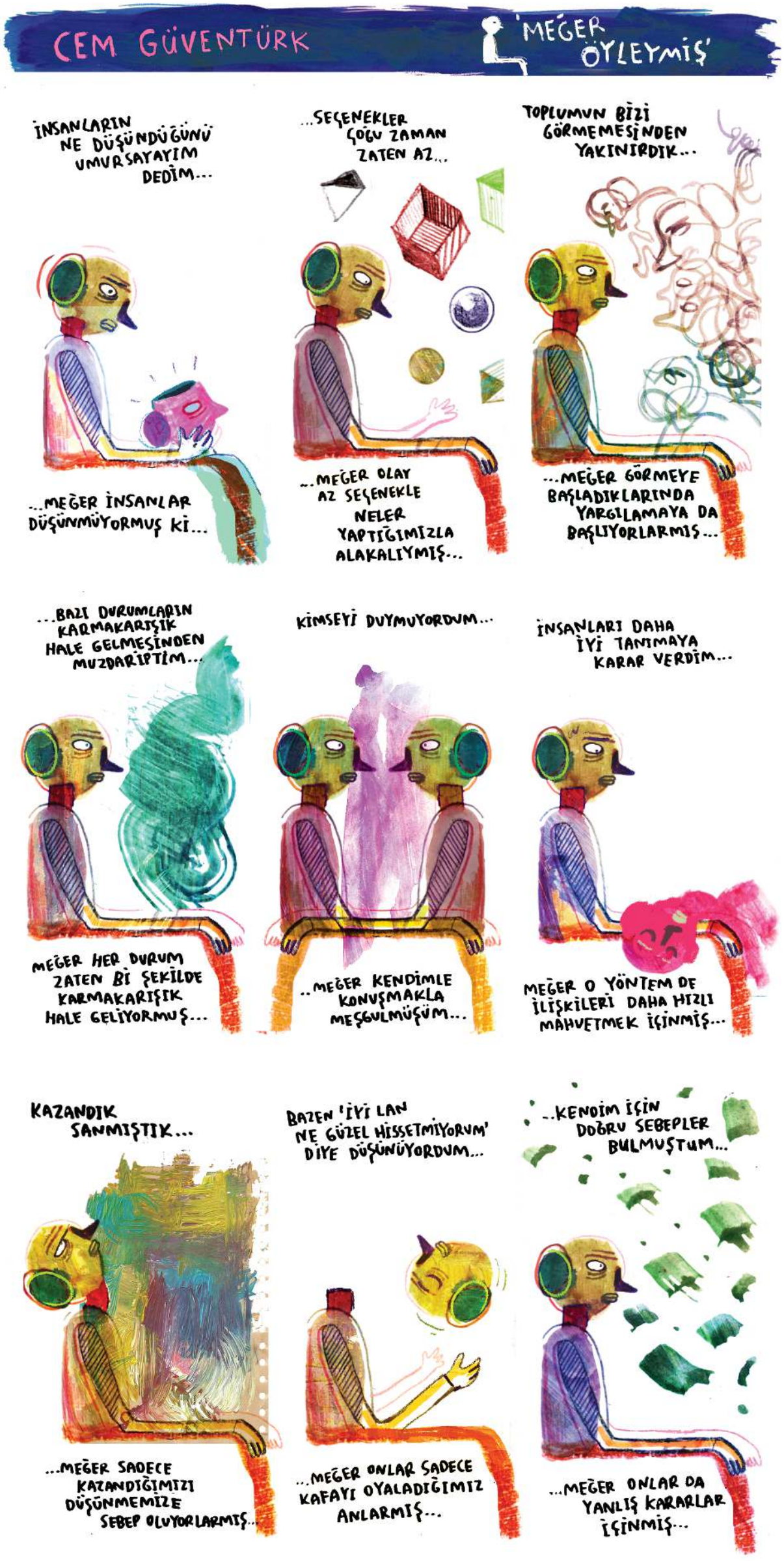
Çok ender sıklıkla ziyaret ettiğimiz bir uzak akrabamızın ben kendimi bildim bileli hayatta olan bir kedisi vardı. En son ziyaretimizde kedi onsekiz yaşını idrak ediyordu. "Vay boncuğuma benim, taksidermi gibi olmuş ya hayvan" demiştim içimden kediyi görünce. Sahibinin ısrarı ve zihin gücüyle hayattaydı. Pili ölmüş, sadece adaptörle çalışan laptoplar gibi. Oysa ben çocukken evin kapısından içeri sokmuyordu bizi bu kedi. Anneme ayrı, küçük kardeşime ayrı yetişiyordu misafirliğe gittiğimizde. Yol yorgunu ve kalbi kırık bir şekilde apartman boşluğunda kedinin keyfini bekliyorduk akrabamızın evine girebilmek için. Anneme soruyordum: Anne bu nasıl bir kader? Ben zaten akraba ziyaret etmek istemiyorum. Dünya üzerindeki cennet Babaeski'mizi bunun için mi terk ettik, bunun için mi otobüse doluşup İstanbul'a geldik? Ben apartman boşluğunda yaşarım, ama küçük kardeşim çok küçük ve o apartman boşluğunda yapamaz. Apartmandaki diğer insanlar kapılarındaki gözetleme deliklerinden bizi izliyorlar, çocuklar böyle şeyleri hisseder. McDonald's a falan gidelim, bu hayattaki vaktimizi gerçekte olduğumuz soylu prens ve prensesler gibi yaşayalım. Annem ise şehirlerarası misafirliğe gelen bir ailenin iradesinin kedi kumunu kullanmayı ancak bir senede öğrenmiş bir hayvanın iradesinden çok daha büyük olduğuna, kazananın biz olacağımıza, misafirliğimizi yaşayacağımıza, kedinin kısa vadede kazandığı bu küçük zaferlerin savaş alanında hiçbir değeri olmadığına inanıyordu ve de haklıydı. Her seferinde kazanan biz oluyorduk. Çay ve incelikler bizim ganimetimizdi. Kedi kendinin olmayan topraklara göz dikmiş fakat yenilmiş, ateşkes masasında da rezil edilmiş işgalci bir komutan gibi saklandığı sandalyenin altından bizim yememizi içmemizi, hal hatır sormamızı izlemek zorundaydı.

Son ziyaretimizde ise akrabamız kediye kucağında Tarkan şarkısı söyleyerek egzersiz yaptırıyordu. Tek bir cümle bu söylenenlerin ağırlığını taşıyabilir mi bilmiyorum. Boğucu ve yaralayıcı bir görüntüydü. Hayatımda tarkan dinlerken bu kadar üzüldüğüm başka bir an olmadı. Belki yazlık diskoda hazırlıksız yakalandığım bir kış güneşi, ama böyle değil, ama bu kadar değil...

On yıl önce aldığım bilgisayar da kucakta tarkan dinleyerek boşluklara bakan kedinin kaderini yaşıyor şu anda. O da kedi gibi, eve ilk geldiğinde yaramazdı, oyuncuydu, fişek gibiydi. "Bak şuna bak bak bak, neler yapıyor" diye şaşkınlıkla izliyorduk. Şimdi yattığı yerden kaldırıp başke yere yatırıyorum, yemini yesin suyunu içsin diye kafasını mama kabına doğru iteliyorum. Arada sesler çıkartmaya başlayınca endişeleniyorum "o gün mü geldi, kaçınılmaz olan mı oluyor?" diye üzülüyorum. Bir iki ötüp ayağa kalkıyor, sonra niye kalktığını unutup tekrar yatıyor. Elimizden işlemciye yük olan başlangıç programlarını temizlemekten, windows'un eski sürümlerine nasıl döneriz onu araştırmaktan başka bir şey gelmiyor. Elimizden onu rahat ettirmekten ve sevildiğini hissettirmekten başka bir şey gelmiyor. Tarkan'ın da dediği gibi: Yanlış bahar, kış güneşi / yoruldum her bulduğumda kaybetmekten seni / ooooo0000oooo.

Mağduriyet

DSM-5 ruh hastalıklarının el kitabı gibi bir şey. Çok emin değilim ama kitapta her ruhsal hastalık ve bu hastalığın tanısının nasıl koyulacağı falan yazıyor olsa gerek. Muhtelif bağımlılıklar da bu kitapta yerini almış tabii.

Mağduriyet, DSM-5'te var mı bilmiyorum, bakmadım ama en acayip bağımlılıklardan biri. Zaten psikiyatrist ya da psikolog falan olmadığım için, şurada iki satır yazı yazacağım diye keriz gibi gidip ruhsal hastalıkların sınıflandırmasını, alttürlerini, semptomlarını falan anlatan 950 sayfalık kitabı okuyacak değilim. Zaten takıntılı adamım, (ki o takıntı da kesin vardır o kitapta) ilk dördünü okumadan beşinciyi hayatta okuyamam, ortalama beşyüzer sayfa da onlar deseniz toplam üç bin sayfa eder. Diğerlerinin sayfa sayılarından da çok emin değilim bu arada. Zira biliyorsunuz her yeni DSM kitabında yeni ruh hastalıkları tanımlıyorlar, eskiden canınız sıkkınken yeni kitapla pat nevroz sahibi oluyorsunuz.

Bir yandan da kimi başlıkları komple atıyorlar; eskiden sizi zincire bağlayıp hücrede tuttukları hastalıklar için "ya yok aslında normal bir durum," ya da "Yok ya, çok da şey yapmayın, sol elle de yemek yenir yani, nedir?" diyorlar. Sol elle yemek yemek hiç kitaba girmiş midir, biraz önce belirttiğim sebepten kontrol etmediğim için umarım beni kınamazsınız. Bence girmiş olabilir ama, ne bileyim eskiden bir alay normal durumu hastalık diye yazmışlar. Ama işte zamanla da yeni hastalıklar keşfedip kitaba eklemişler.

Kronik mağduriyet bence beşinci de olmasa bile altıncı kitaba artık girmesi gereken bir duygudurum bozukluğu. Artık bazıları için nasıl bir lezzetliyse, beyindeki hangi reseptöre nasıl bağlanıyorsa, mağduriyetten faydalanan bir türlü o histen vazgeçemiyor. Tabii, bağımlılık mıdır bozukluk mu o kadarına DSM'i kim yazıyorsa onlar karar versin.

Anlatması zor ama deneyeceğim. Mağduriyet, siyaseten kullanıldığında, çapaçul demokrasilerde büyük avantaj sağlıyor. Öyle ki en muzaffer pozlarındaki siyasetçiler dünyaya hâkim olsalar da mağduriyet dilinden bir türlü vazgeçemiyorlar. Bakın Trump'a mesela, adam Birleşik Devletler'e başkan oldu ama söylediklerinin satır arasında hep bir ağlama, hep bir mızırdanma var. Sürekli olarak kendisini engellemeye çalışan karanlık güç odaklarından, bu odakları bir yenebilse asıl o zaman ülkeyi uçuracağından falan bahsediyor. *(Amerika çapaçul demokrasi mi? Hem de en hasosundan, 330 milyonluk ülkede yüz yıldır babadan oğula geçen senatörlükler, belediye başkanlıkları var arkadaş, nasıl bir halkın temsiliyse artık, iki tane parti var ve sürekli aynı adamlar babadan oğula nesil olarak ülkeyi yönetiyor. Sonra da millet illallah edip Trump denyosunu seçince şaşırıyorlar, aa nasıl oldu da yedi kuşaktır partili aileden siyasetçiyi seçmediler, diye.)*

Hani Trump ülkeyi yirmi yıl yönetse, yirminci yılında, ülkedeki bütün bürokrasiyi yeniden dizayn etmişken hâlâ "derin devletin" ona engel olmaya çalıştığından bahsedecek. Tabii Amerika'da siyaset yorumcuları falan yine de az çok matematik bildiği için, hiçbiri bunu yemez, biri yemeye niyetlense diğerleri ***"Ulan denyo, adam yirmi yıldır ülkedeki tüm kurumların kadrolarını sıfırdan yeniledi, velev ki dediğin gibi derin devlet olsun, herif iş başına geldiğinde görevde olanların yarısının helvasını yedik, hangi derin devletten bahsediyorsun düdük makarnası,"*** der. Tabii Amerika'da cenazeden sonra helva yenmiyor, insanlar birbirlerine düdük makarnası diye kızmıyordur ama o kadarını da bırakalım Amerikalı düşünsün. Biz de tabii mümkünse buradaki hikmeti düşünelim, biz de matematik bilelim, biz de tamamı insanlardan oluşan kurumların o insanlar komple değiştirilse bile değişmeyen bir ruhu olduğunu falan ileri sürmeye kalkmayalım.

Bu mağduriyet bağımlılığı yüzünden örneğin içişleri bakanı her konuştuğunda basbayağı içişleri bakanından yakınabilir, ülkeyi tek başına yöneten adam muhalefet lideri gibi sürekli dert yanabilir, eğitim bakanı Osmanlı'nın maarif nazırının "mektepler olmasa şu maarifi ne güzel yönetirdim" esprisini, 150 yıl öncesinin şakasını 150 yıl sonra hiç çekinmeden ciddi ciddi dile getirir. Ve mağrurlarımızın mağduriyetinden fırsat bulamadıkları için, hayatın her alanında mağdur edilen, ayrımcılığa uğrayan dezavantajlı insanlar mağdur olmaya bir türlü fırsat bulamazlar.

ama arkadaşlar iyidir

cihan kılıç

Sevgili çocuklar! Biz bu yola elimizde 1 dolarla; sadece bileğimize ve kur farkına inanarak çıktık!

ÖZEL - CİHAN KILIÇ ANADOLU PATREON MESLEK LİSESİ

Bugün geldiğimiz noktadan geri dönüp baktığımızda ise şöyle diyoruz: İYİ Kİ ZENGİN OLMUŞUZ!

ŞAK ŞAK ŞAK ŞAK ŞAK!

ÖCKAPML

En başından beri bir hayalimiz vardı... Zengin ve fakir çocukların bir arada okuduğu bir karma eğitim!.. Bugün bu hayalimizi gerçekleştirmenin haklı gururunu yaşıyoruz...

Bu okulda okumaya hak kazanmış kişiler olarak seçilmiş çocuklar olduğunuz hep hatırlamanız dileğiyle... Yeni eğitim ve öğretim yılında hepinize başarılar dilerim!.

ŞAK ŞAK ŞAK ŞAK !

HEOOO!.. FIUUFIIIIT!..

ŞAK! ŞAK! ŞAK!

Gördüğünüz gibi okulumuz salgın şartlarına göre tasarlanmış olup, çocuklarımız sosyal mesafe kurallarına uygun koşullarda eğitim görecekler Cihan Bey!..

Güzel.

Laboratuvarlarımız zengin çocukların her birine birer bilgisayar, fakir yavrularımıza da onları oyun oynarken izleyebilmeleri için hazırlanmış birer sandalye imkanı sunacak şekilde tasarlandı...

Aynı şekilde yemekhanemiz.

ZENGİN TABLDOT

FAKİR TABLDOT

Ve spor salonumuz tüm çocukların faydalanabileceği şartları sağlamak üzere hazır bulunuyor...

Harikulade.

FAKİR

ZENGİN

FAKİR

Bunun dışında 65 kişilik ve 1 kişilik sınıflarımızda, yeteneklerine ve maddi durumlarına göre eğitim alabilecekleri

CİHAN BEY! CİHAN BEY!

ÇEKİL ŞURDAN ÇOCUK! CİHAN BEY MEŞGUL!

Bırakın bırakın gelsin!

3-B

Buyur evladım.

Evet!

CİHAN BEY! BEN BİR MEMUR ÇOCUĞUYUM! ANNEM HEMŞİRE, BABAM ÖĞRETMEN... AYNI SİZİN-KİLER GİBİ. YANİ AİLEM NE ZENGİN NE FAKİR ...

KISACASI TAM BİR ORTA SINIF MENSUBUYUM, BU YÜZDEN OKULUNUZDA OKUMA FIRSATI BULAMIYORUM... LÜTFEN BANA YARDIMCI OLUN!..

EVET!

Hmm. Peki amacın nedir? Benim gibi biri mi olmak istiyorsun?

O ZAMAN SANA BİR TAVSİYE VEREYİM ÇOCUK... HAYATTA GERÇEKTEN BAŞARILI BİRİ OLMAK İSTİYORSAN:...

EVET! EVET! BUNU HER ŞEYDEN ÇOK İSTİYORUM.

...İHTİYACIN OLAN HER ŞEY BURADA! SANA HAYATTA BAŞARILAR!

İsterseniz biraz da müfredattan bahsedeyim Cihan bey!..

İstemez! Kafam şişti. KAAN! Arabayı hazırla! Sktirip gidelim, sıkıldım!..

...devamı için patreon.com/cihankilic

SON

Hakikat Bakkaliyesi

Çocukken spor haberlerinden önce maruz kaldığım hava durumu programını şaşkınlıkla izlerdim. Koskoca Türkiye'yi arkasına alıp onlarca şehir hakkında tok sesiyle "Bulutlar gelecek, sıcaklık böyle olacak, akşama doğru yağmur yağacak" diyebilen bu boylu poslu adam benim için çok kudretliydi. Arkasına bile bakmadan eliyle Bursa'yı gösterip hemen sonrasında Balkanlar'dan, Sibirya'dan ve birçok yerden gelen hava dalgalarından bahsederek hem yerele hem evrensele göz kırpıyordu. Basınç, bulut dağılımı gibi görsel olarak sıkıcı konulara girince evdekiler televizyonu bana bırakıp bu yarı tanrının kehanetlerine göre hazırlık yapmaya başlar, bazen de sonraki günün planını değiştirirdi. Çocuk aklıma sorular doluşurdu: Her evde bu kadar güçlü bir etkiye sahip olmak nasıl bir duygu? Hava durumu sunucusu nasıl olunur? Genellikle özenir bazen ise bilenirdim, gerçekten dediği gibi sonraki gün yağmurlu olacak mı diye kontrol etmeye karar verip aklımda tutmaya çalışırdım. Ama spor haberleri başlar başlamaz dikkatim dağılır, hava durumu sunucusuyla girmeye niyetlendiğim ikili mücadeleyi unuturdum.

Organize ettiğim "apartman bahçesi maçları" yağmurdan dolayı iptal olmaya başlayana kadar sonraki günün hava durumuyla ilgilenmedim. Yağmur yağarsa babamın şemsiyesinin altında gözlüklerimi silerek yürürdüm, kar yağarsa kendimi Emel Sayın'ı içine koyulduğu halı gibi kafamı saran yün atkının içinde bulurdum. Belki bu kadar pasif olduğum için empati seviyem de yerlerdeydi. Karda kayan arabaları, düşen insanları komik video gibi izler, duyabilecekleri sesli kahkahalar atardım. Teneffüslerde soğuktan titreyen çocuklara sosyal statüden habersiz "Hadi üstüne kalın bir şeyler giy de kardan adam yapalım" derdim. Döneminin en genç kişisel gelişim uzmanlarından Deniz Göktaş kışın üşüyenlere sesleniyor, "Hey sızlanmayı bırak! Bakış açını değiştir ve üstüne biraz daha kalın bir şeyler giy." Kalın ve kaliteli bir gocuğa sahip olmanın dezavantajı akşam olunca ortaya çıkıyordu. Kartopu savaşında sınıfsal öfkenin kurbanı olup sinir krizleri eşliğinde eve giderdim. Bu sebeple savaş sonrası yaraların sarıldığı sanat etkinliği kardan adam organizasyonlarında yer alamazdım. Ama o kadar niteliksiz kardan adamlarla doluyordu ki sokaklar, hiçbir zaman bir şey kaçırdığımı düşünmedim ta ki mahalle bakkalımızın bahçesindeki devasa eseri görene kadar. TRT'deki bonus ressamın fırça darbeleri, Tarkan şarkıları, devasa dekorlu tiyatro oyunları, Robocop filmleri, Yonca Evcimik'in dansları ve Atakule'nin mimarisi ile yedi sanatın yedisiyle de bir bağ kurmuştum ama heykelden etkilenmem o güne nasip oldu. Karşısında hayranlıkla kalakaldım. Bakkalın minik bahçesine hem fikren hem de fiziken büyük gelen bir kardan adam, daha doğrusu "Kardan Usame Bin Ladin." İki metreden uzun, süpürgeden sakalları yapılmış, sarığı yerinde, göz altları kömürden bir Usame Bin Ladin.

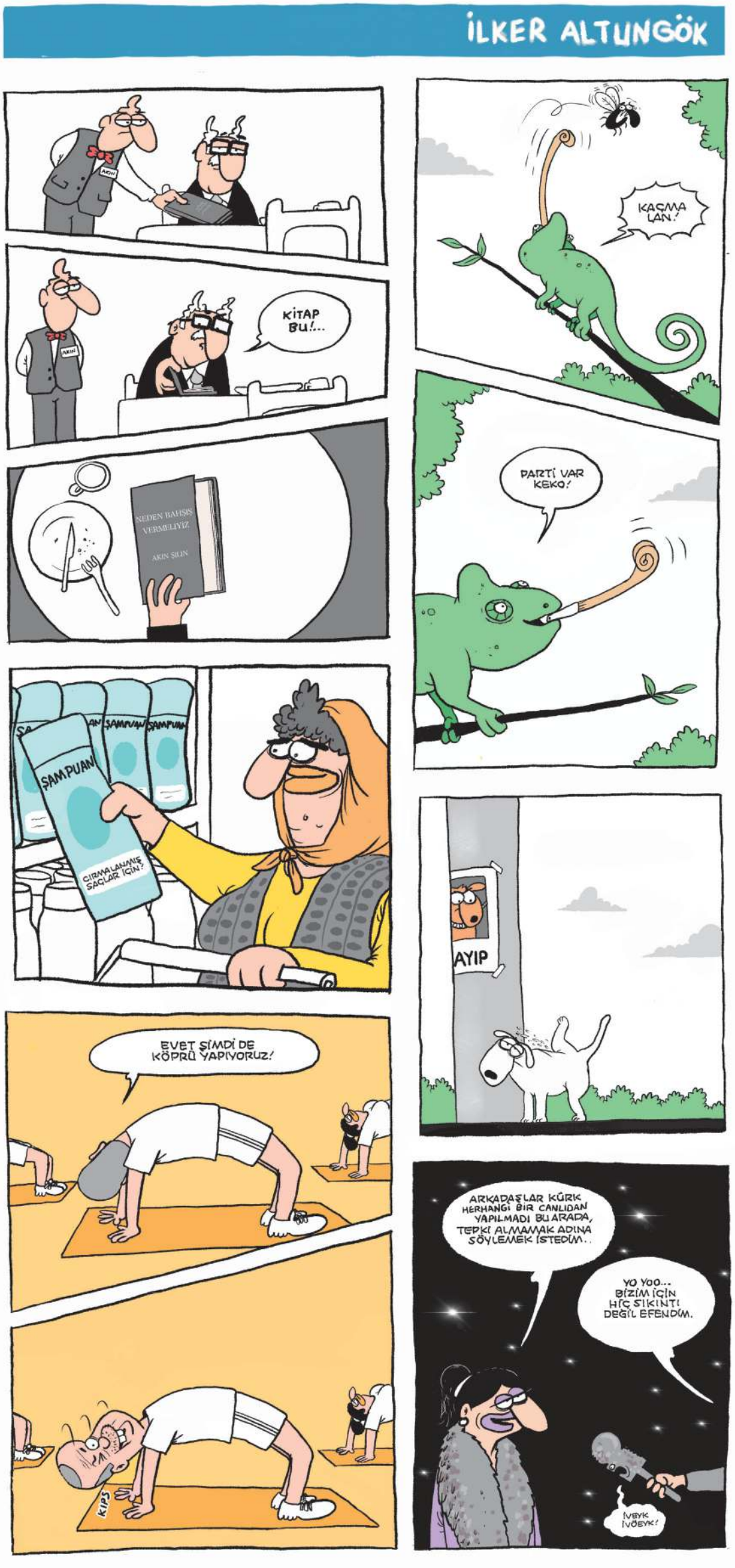

Hava durumundan önce haberlerde ara ara denk geldiğim ve ne kadar kötü ve çirkin insan olduğu her gün tekrarlanan bu simanın sanatsal olarak "güzel" bulduğum ve karlar eriyince kaybettiğime üzüldüğüm bir esere dönüşmüş olması, çocuk aklımda kapanması zor delikler açtı. İlk depresif karakterini yaratmak üzere olan bir sinema öğrencisinin filmdeki bütün olayların kökenini dayandırabileceği bir travma olmaya gayet uygun. Aynı bakkal, futbolcu olmak istediğimi öğrenince de "Ben de çok iyi oynuyordum ama bir yerden sonra ciğerim teklemeye başladı. Gençlerbirliği mi yoksa sigara mı diye sordular, sigara dedim" diye gururla anlatıp sigarasından bir nefes aldı. Takip edebildiğim kadarıyla gerçekten de Gençlerbirliği'nden daha keyif verici görünüyordu sigara. Çocuk aklımda bir başka delik daha. Gol kralı olmak yerine kardan Bin Ladin yapıp sigara içen bu adam, her adımını kuralına göre atan annem, babam, öğretmenim ve gol kralı futbolculardan daha mutlu görünüyordu.

İnsan denen mahluka dair evde ve okulda anlatılmayan hangi karanlık detay varsa hep o elleri ve ayakları maharetli bakkaldan öğrendim. Minik minik ektiği bu tohumlar sadece "doğru" kardan adamlar yapan ve asla sigara içmeyen hava durumu sunucusuna karşı iyice bilenmeme sebep oldu. Sonraki güne dair söylediklerini unutmadan kontrol etmeye başladım. Spor haberleriyle dikkatim dağılmıyor, futbol beni uyutan bir afyon olmuyordu. Tabi ki balkanlardan gelen hava dalgalarını kontrol edemiyordum ama bir kere yağmurlu dediği bir günün güneşli geçtiğini yakaladım. Sonraki gün boyu evdekilere bu adamın yanıldığını, güvenilmez bir şarlatan olduğun, insanın doğa karşısındaki çaresizliğinden yararlanıp kar sağladığını (o zamanki kelime dağarcığımla) anlatmaya çalıştım. Ama akşam olduğunda yine herkes aynı hava durumu sunucusunun kendinden emin bir şekilde dediklerini dinlemeye devam etti. Hakikat bakkal dışında kimsenin umurunda değildi.

BUZ MAVİSİ STRATIM

On dördüncü yaş günüm için istediğim Stratocaster model ikinci el gitar, fiyatı gerekçe gösterilerek alınmadı. "Olabilir, zamanı gelince imkanlarımız doğrultusunda başka bir gitar alırız ya da büyüyünce kendim alırım" diye düşünüp hayatıma devam edebilirdim, etmedim. İnşaat işleri yapan aile dostumuzun bağlantılarını kullanıp Cevizli Köprüsü inşaatında çalışmaya karar verdim. Bu karar, çetin şartlarda büyüyüp çocukları için konforlu bir gelecek hazırlamaya çalışan memur ailemde doğal olarak tepkiyle karşılandı. Saçma sapan konuşmamam gerektiğini, inşaatta çalışmaya yaşımın tutmadığını, gitarı taksitler bittikten sonra iki üç aya alabileceğimizi, biraz sabretmemi söylediler. Gitar için gerekli parayı inşaatta çalışarak zaten ancak üç ayda biriktirebilecektim, bu yüzden teklifleri oldukça mantıklıydı, kabul edebilirdim, etmedim. Ok yaydan çıkmıştı bir kere. İlk gitarını alabilmek için inşaatta çalışan çocuk hikayesini ilk satırları çoktan yazılmıştı. Ergen öfkemi hiç hak etmedikleri halde aileme yönelttim. İçimdeki punk ateşini onların yardımıyla değil kendi imkanlarımla; kan, ter ve göz yaşıyla harlayacaktım. İnşaatta çalışmaya yaşım tutmuyormuş muş. Azıcık açın da bir haber izleyin.

***

İlk iş günüm. Saat sabah altı. Elli kişilik işçi grubuyla birlikte kahvaltı yapmak üzere masadaki tek boş yere oturdum. Çoğunlukla Kürtçe konuşuluyor, anlamıyorum. Karşımdaki çocuğun elinde Sefiller'in ikinci cildi var. Göz göze geldiğimizde okuyup okumadığımı sordu, okumadığımı söyledim. Şiddetle önerdiğini söyleyip sağdaki arkadaşına döndü. Keşke okumuş olsaydım. İki ciltlik muhabbeti kıl payı kaçırdık. Yemeğimi bitirip kalktım ve şantiyedeki görevimi öğrenmek üzere şantiye şefinin yanına, toplu olarak kahvaltı sonrası sigarası içilen alana gittim.
"Daha önce inşaatta çalıştın mı Akın?"
"Hayır abi."
"Neden inşaatta çalışmak istiyorsun?"
"Gitar almak istiyorum"
"Gitar mı çalıyorsun?"
"Henüz çalmıyorum da alıp öğreneceğim."
"E ya çalamazsan?"
Çevredeki işçilerin kahkahalarıyla sonlanan optimal fıkra uzunluğundaki sohbetimizin ardından görevlerimi öğrenip sahadaki yerimi aldım.

Görevlerim: *Nivo* denen fotoğraf makinasına benzeyen aletle köprü yolunun yükseklik farklarını ölçerken topoğrafa yardım etmek. *Mira* denilen cetvelimsi çubuğu topoğrafın belirlediği noktalara götürüp tutmak. *Nivo* ve *Mira*'nın çalınmaması için başında beklemek. Demir çakmak. Topoğrafa su götürmek. Ben olmasaydım şantiyede olacaklar: Herhangi bir başka işçinin yerime geçmesi. Önemli değil. Son derece motive bir şekilde çalışıp ilk iş günümün ardından yorgun ama gururlu, evime döndüm. Akşam yemeğinde şantiyeyle ilgili soruları ciddiyetle yanıtladım: "Çok iş var. Belediye temsilci gelene kadar ilerlemek gerekiyor. Su verir misin ana?" "Ana mı?" Evet ana. Şantiyede geçirdiğim saatler kişiliğimde ciddi değişiklikler yaratmıştı. Orta halli memur ailesinin temiz yüzlü çocuğu olarak çıktığım evime işçi sıfatımla geri dönmüştüm. Günler geçtikçe az konuşur oldum, eşkıyavari bir dinginlik çöktü üzerime. Bir ayın sonunda artık gitar değil bağlama çalmak istiyordum. Öğle sıcağında, ince bir fidanın gölgesinde *Nivo* çalınmasın diye başında beklediğim bir gün anne ve babam arabayla şantiyenin yanından geçen yola yanaşıp nöbet yerime doğru bağırdılar: "Oğlum nasılsın? Güneşin altında mahvoldun. Tamam, bir yerlerden ayarlayıp bulalım parayı." Tepeden yola doğru bağırdım: "Ez baş im, spas dikim!* Haydi işim gücüm var!"

***

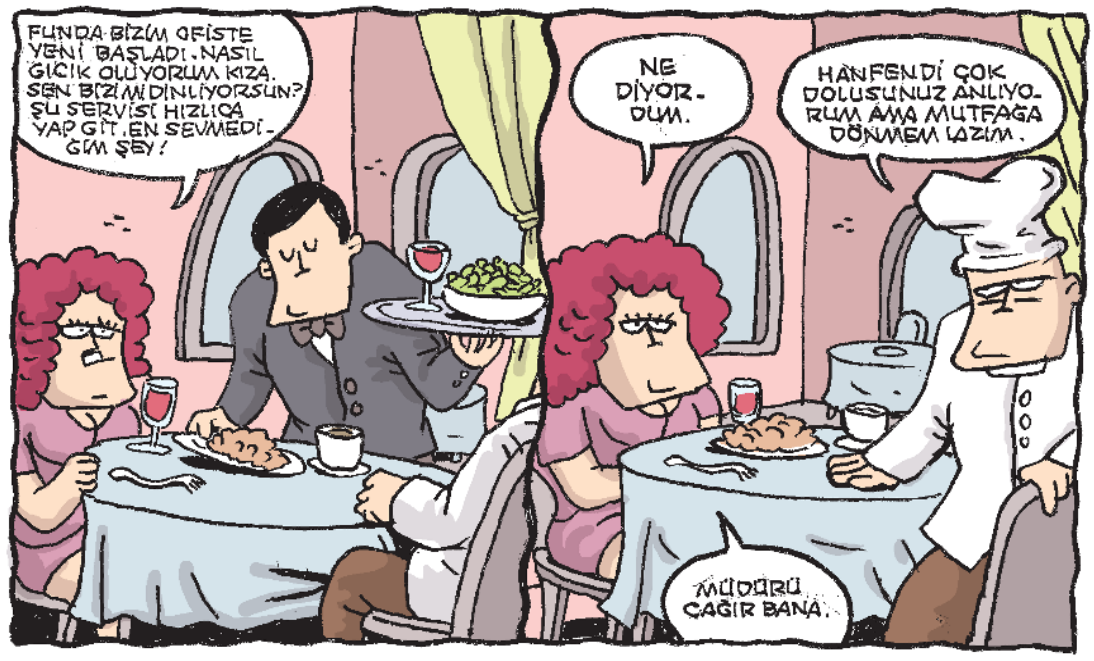
İkinci ayın sonunda belediyeden temsilci geldi, ihaleyle ilgili bir sıkıntı varmış; inşaat geçici süreliğine durduruldu. Okullar açılana kadar iş başı yapmamız imkansızmış. Gitarı almam için gerekli paranın üçte ikisini cebime koyup iş arkadaşlarıma veda ettim. Eve dönmeme çok sevinen babam paranın geri kalanını tamamladı ve çok istediğim buz mavisi Stratocaster'ı aldım. Bu haber aile içinde minik bir başarı hikayesi olarak lanse edilip gitara ve bana yoğun katılımlı bir hoş geldin toplanması düzenlenmesine karar verildi. Toplanmada halam meşhur içli köftelerinden yapacak, gece boyu yiyip içip eğlenilecek, en sonunda da ben gitarımın tanıtımını yapacaktım. Tanıtım için çalmayı deneyeceğim Offspring parçası da herkese sürpriz olacaktı, olmadı.

Şantiye maceralarım konuşulup içli köftelerin çoğu yendi, uzun süren sohbetler sonunda gitarımı ve yanında aldığım minik amfiyi alkışlar eşliğinde salonun ortasına getirdim. Tüm ayarlamaları yapıp kısa bir bilgilendirmede bulundum: "Gitar 89 kasa, buz mavisi olup orijinal Eric Clapton kasadır." Bir iki kişi cılız alkışladı. Şarkıma girmeyi denedim, beceremedim. İstek kabul edebileceğimi, bir şekilde kulaktan çıkarabileceğimi söyledim; istekler yağmaya başladı: "Yaşar var mı?" Yok. Yeşil kartla Amerika'ya gidip on sene yaşayan kuzenim: "Gypsy King?" Çalamam. İçli köfteleri yapan halam: "Musa Eroğlu'ndan herhangi bir şey olur aslında?" Musa Eroğlu'ndan da hiç bir şey olamadı. O gece gitarımı, ürününün lansman gecesinde beklenmeyen bir aksilikle karşılan Elon Musk misali espriye vurarak odama geri taşıdım, üç sene sonra da sattım. İçli köfte parası kimseden çıkmadı

* İyiyim, teşekkür ederim

ÖZER AYDOĞAN

"kendimi durduracak değilim"

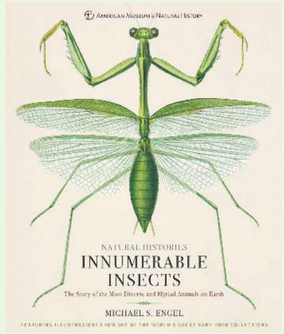
Fırat Budacı

BÖCEKLERE ALDIRMA

Seksenli yılların ortasında pantolonumun içinde hareket eden garip bir soğukluk hissettiğimde senin yaşlarındaydım. Pantolonumu sıyırdığımda bir böcekle karşılaşmayı bekliyordum, ama o denli büyüğünü beklemiyordum. Bugün bile düşündükçe beni ürpertecek kadar büyük ve siyahtı. İnsan korktuğundan kaçar, ama korktuğu şey üzerindeyse, kaçmanın onu da yanında taşımaktan başka bir anlamı yoktur. Bağırarak zıplamaya başladım. Zıplamayı bırakırsam, o dehşet yaratığın davranışlarına şahit olacağım korkusuyla uzun süre devam etti zıplamam. Korku, zekâyı düşürür oğlum. Sonunda zıplamayı bıraktığımda o dev böceğin yerde can çekiştiğini gördüm. Bu kısa hikâyeden, insan aklının yanı sıra akılsızlığının da diğer canlılara karşı üstün gelebileceği sonucunu çıkarabilirsin oğlum. Sonuçta babalar akılsız da olsalar evlatlar sonuç çıkarsınlar diye yaşayan canlılardır. Zıplayan babalar, ayakları yere sağlam basan evlatların gelişimine katkıda bulunabilirler. Bu ilk temasın ardından ilerleyen yıllarda da böceklerle yakın ilişkilerim oldu. Üniversite yıllarımda, bizimle kalan böceklerin miting alanı olarak mutfağı seçtiği bir öğrenci evinde yaşadım. Gece yarıları ışık açıldığında toplandıkları tezgahın üzerinden cop yemiş eylemciler gibi kaçışan, ama kaçtıkları yerden insana bakan böceklerin yaşadığı korkunç bir evden söz ediyorum. Sana inandırıcı gelmeyebilir, ama böceklerin evde dolanmak konusunda iyice şımardığı bir gece, korkunun yok ettiği mantığımla kulaklarıma pamuk tıkayıp yattığımı bile hatırlıyorum. Bunları böcek korkun yüzünden sana öfkelenmekte ne kadar haksız olduğumu görmen, "baba" dediğin adamın ne kadar ikiyüzlü bir insan olduğunu anlaman için anlatıyorum. Adeta, "Şu hayatta babana bile güvenmeyeceksin" demeye çalıyorum. Sana öfkelendiğim için özür dilerim oğlum. Artık yanındayım ve böcekler konusunda sana yardımcı olmaya hazırım. Şunu unutma, geç de olsa her zaman babanım. Hazırsan başlayalım:

Öncelikle, bu korkuyu yenmen için demeyeyim ama en azından alışman için sana böceklerle ilgili bazı bilgiler vermeliyim: Böceklerin toplam tür sayısının iki milyon civarı olduğu sanılıyor. İşin kötüsü, her yıl birkaç bin tür bu sayıya ekleniyor. Kendileri dünyanın her yerinde bulunuyorlar ve dünyadaki hayvanların yüzde 90'ını oluşturuyorlar. Yani kısacası gelecek böceklerin oğlum. Ama sıkıntını hafifletmek için şunu da söyleyeyim; biz yaşamımız boyunca çok az böcekle yüz göz oluyoruz. Evde rastladığımız türler, genelde terlikle bertaraf edilebilen ve insana minik de olsa bir tür zafer duygusu yaşatabilen türler oluyor. Bazı insanlar, gördüğü bir böceği inanılmaz bir hızla yok ettikten sonra, "daha böcek olsa da öldürsek" gibi bir yüz ifadesi takınabiliyor. Kafan karışmasın, öldürme eylemini yüceltmiyorum oğlum. Böcek öldürebilenler, "o da canlı bu da canlı" düşüncesine kapılarak boyutları büyütüp kedi, kuş gibi hayvanları da öldürmezler. Çünkü vücudunun tamamını ezemediğimiz büyük kütleli canlıları öldürmek toplumda hoş karşılanmaz. Bütün halinde ezebildiğimiz canlıların ölümüyse, "zararlılarla mücadele" olarak adlandırıldığından cinayet sayılmaz.

Bu kısa girişin ardından, "Böcek ve İlişkiler" başlığı altında, sana böceklerin zaman zaman ilişkilerimizde belirleyici birer unsur olabileceğinden bahsetmem gerekiyor. Genellemek yanlış olur, ama bazı kadınlar böcek itlafını erkek görevi olarak algılayarak bu durumdan haz alabilen tavırlar sergileyebilir. Böceklerden korkmana rağmen ilişkinin sağlığı açısından böcek öldürürken bulabilirsin kendini. *(Böcek konusunu anlatırken neden senin gelecekteki ilişkilerine geçiş yaptığımı merak ediyor olabilirsin. Sabırlı ol minik oğlum, böcek korkusunun tamamen kaybolmasa bile nasıl dönüşebileceğini anlatmak için ilişkiler mükemmel besi yerleridir. Ve birazdan göreceğin üzere böcek erkek neslinin devamı için önemli bir besindir.)* Mesela, sen salonda otururken içerdeki sevgilinden bir çığlık sesi gelebilir. Bu sese bir kırılma sesi eşlik etmiyorsa, bu çığlığın çıkış sebebi büyük ihtimalle bir böcektir. İşte bu, ilişkilerde böceklenme safhasıdır oğlum. Çağrıya hiç cevap vermeyebilirsin, bu senin ayılığındır, ama normalde kalkıp sese doğru gitmelisin. Sesin kaynağına ulaştığında ilişkinize dadanan bir böcekle karşılaşabilirsin. Eğer o yıllarda böcek korkun hâlâ bugünkü şiddetiyle devam ediyorsa bile telaş etme! Çünkü bu böcek, senin korktuğun böcek değil; bu böcek, seni olduğundan daha çok erkek, sevgilini de olduğundan daha çok kadın yapan yararlı bir böcek. *(Bu son yazdığım, aklıma babalarından özlü söz alıntılayan insanları getirdi. Şu nasıl oğlum:* ***"Babam her zaman derdi ki, ilişkilerde taraflara rollerini benimseten en önemli şeylerden biri de böcektir."*** *)* Böyle bir durumda sana ilk tavsiyem, sakin tavrını koruyarak, böceği görsen bile "Hani nerde?" diye sormandır. Gösterildiği vakit, "bu mu" anlamında küçümseyici bir bakış atarak biraz vakit kazanabilirsin. Bu sürede böcek kaçar, yok olursa ne âlâ, ama kaçmaz da durduğu yerden sana bakmaya devam ederse yine telaş etme. "Baba ben o böceği nasıl öldüreyim?" dediğini duyar gibiyim. Merak etme öldürürsün oğlum, çünkü diğerinin güçsüz olduğu yerde güçlü rolü yapmak çok kolaydır. Unutma, bir işi beceremeyenin yanında haddinden daha fazla becerikli olur insan. Bu arada yaşam her canlı için kutsaldır gibi gereksiz duygulanımlara sakın girme. Çünkü ilişkilerde böcek ölümleri normaldir, neredeyse her ilişki onlarca böceğin katilidir.

Güç alacağın şey, yalan da olsa o an için sana biçilen erkek rolüdür. Sevgilin, bu infaz gerçekleştiğinde belki sana ekstra bir paye vermez, ama böcekten kaçarsan birkaç gün içinde böcek ve senin başrolünü oynadığınız komik bir anıya dönüşürsün. Böcek, bütün oyalanmalarına rağmen kaçmamakta ısrar ediyorsa, yapman gereken ilk şey bir terlik temin etmek. Elindeki bu silahla böceğe eser miktarda yaklaş (eylemin başladığı bu andan itibaren erkeksin, ölüm vuruşuna kadar geçen sürede böcek kaçarsa bu senin sorunun değil). Terlik havadayken, böcek hâlâ oradaysa sana biçilen erkek rolünü taklit ederek tek ve künt bir vuruş yap. Sonuç ne olursa olsun artık zafer senindir. Bu, karşındaki kadına karşı değil, senin böcek korkuna karşı kazandığın bir zaferdir. Kutlu olsun! Fakat iş burada bitmiyor sevgili oğlum. Biz entomofobiler ölü böceklerden de pek hazzetmeyiz. Bu noktada yapman gereken evde bulduğun A4 boyutunda bir kağıdı sedye haline getirmek ve terliğin arka kısmını kullanarak böceği sedyeye itelemektir. Korkma oğlum, sedye olarak kullandığın A4 kağıt sayesinde ölü böcekten tam 26 cm (2 cm parmak payı ve 2 cm böcek payı veriyorum) uzakta olacaksın. Biliyorum zor, ama başarılmaz değil. Zaten o ana kadar gösterdiğin performans sana güç vermiş olacak. Bir de bakmışsın, "*ölü böcekleri etrafındaki insanların üzerine atma şakası*" yaparak kendi cesaretini kutlayan bir insana dönüşmüşsün! Sakın böyle yapma! Eğer o yıllar hâlâ yaşıyorsam ve bu olay bana kahkahalar eşliğinde anlatılırsa, sıkıntı çıkarırım. O kadar da değil! Bu ne coşku! Hasta mısın oğlum sen!

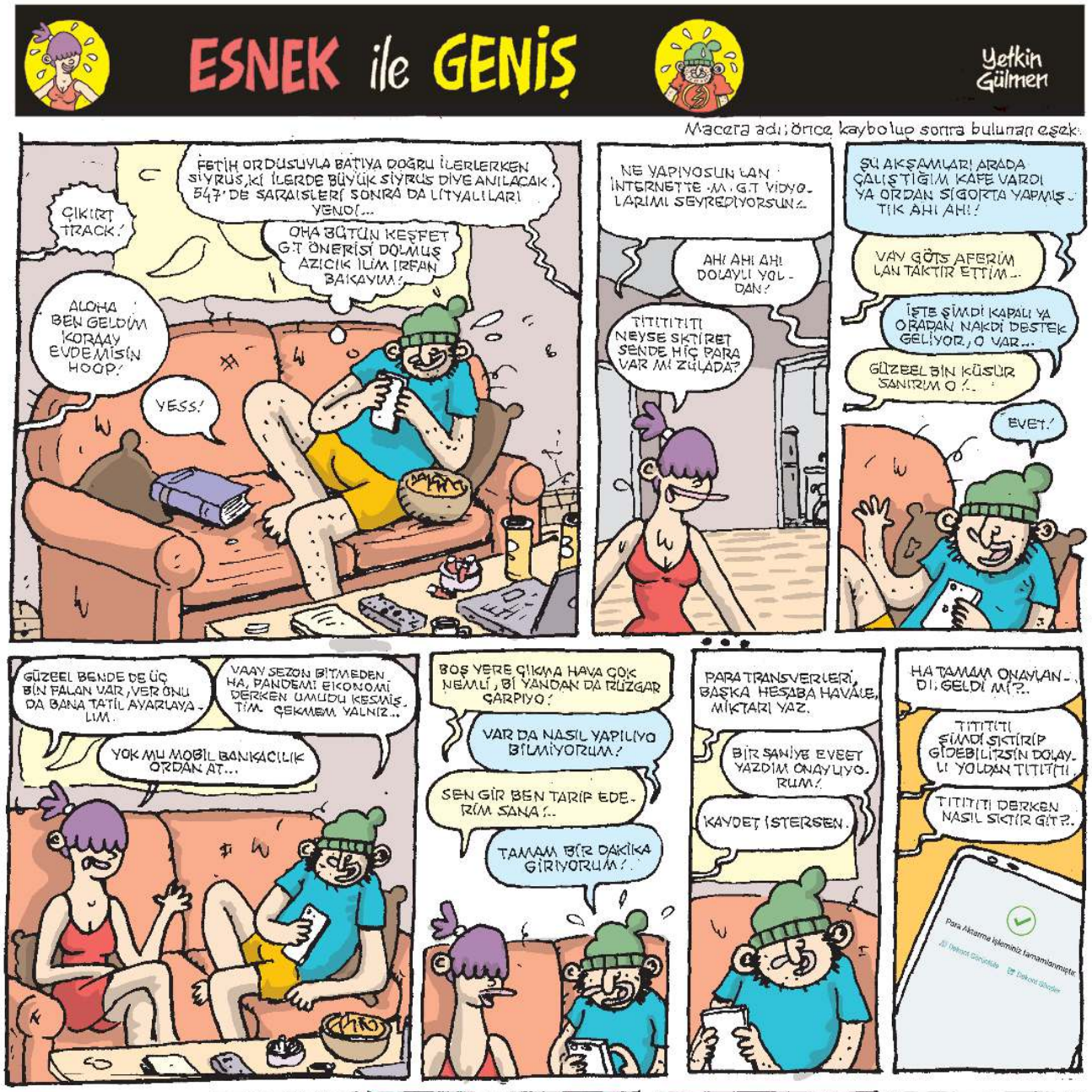

æ Merhaba.

æ Kediler için Ödül Maması diye bir şey var. Hayatımda duyduğum en saçma şey bu olabilir. Kediden bahsediyoruz zalımlar. Ne ödülü. Ödül ne bir kere, onu bir tartışalım kendi aramızda. Ödül ne? Ödül şu. Birinden bir şey yapmasını istersin, o onu yaparsa karşılığında onu ödüllendirirsin. Yeryüzünde hangi kedi, ondan istenilen bir şeyi yapmış. Soruyorum ya. Var mı ağabey böyle bir şey. Bak beni doksanlı yıllar insanı gibi konuşturuyorsunuz burada. Ayıptır ya. Kedi lan bu. Neyin ödülü, neyin maması bu acaba. Tam bir pazarlama harikası bir olay bu, başka da bir şey değil. Yalnız helal olsun. Olmayan bir şeyi resmen satıyorlar ve alıyoruz. Çünkü kedilerimiz sevinsinler istiyoruz. Öyle sebepsiz. Bir şey yapmalarına gerek kalmadan. Onların varlıkları zaten bize ödül, ha öyle düşünmek lazım bak. Ya ben size şöyle söyleyeyim, ben bugüne kadar tek bir kedinin bile Ödül Maması'na arsız gibi saldırdığını görmedim. Yani "hak ettim lan ben bunu" tınısını alaman. Usul usul yiyo, yerse o da. Oralı olmuyor yani pek. Ödül Maması olayının bir yalan olduğunu o da biliyor. Senden benden iyi biliyor hem de. Kedi çünkü bu. Kediler her şeyi bilirler. Herşeyi ama. Ödül değil de Serkeşlik Maması ver, bak onu nasıl yiyor.

æ Şu hayatta galiba güzeli olamayacak iki şey var. Bir, "tırnak makası", iki, "kalorifer peteği". Zorlamayacaksın aga. Olmuyor işte. Evlerimizi çirkinleştiren bir şey varsa, o da petek ve petekler değilse nedirler acaba. Soruyorum ya, nedirler acaba. Şimdi bu gün yeni tuttuğumuz evin temizliğinden geldim de, içimde bir huzur. Özlem'im demişti zaten, "son günlerde depresifsin, sen bir ev temizle, sana iyi gelir" demişti, vallahi iyi geldi. Pırıl pırıl oldum. Aal, şimdi de iki binler çocuğu gibi konuşuyorum, bana ne oldu ya bu gün böyle, neyse, ne diyordum, bir ev temizlemişim, aklınız çıkar. Beş saatte sadece kendi odam olarak belirlediğim odayı ve balkonu temizledim. Boş odayı ve boş balkonu. Diyeceksiniz ki, "boş odanın ve boş balkonun nesini temizledin beş saat" diyeceksiniz. Ben de diyeceğim ki, "ne bileyim ağabey, bir pencere iki kapı, ince ince temizlemesi sürdü o kadar" diyeceğim belki. Hayret bir şey yani. Ha bir de balkonun ve odanın yerlerini çekip sildim, ışıl ışıl oldu her yer. Yani sadece oralar. Diğer yerler öyle duruyor. Bana da bir meşgale çıktı işte. İşin güzel tarafı şu, evde petek yok, oh be. Sonunda, nihayet. Alttan ısıtmalı. Petek yok ağabey petek yok. Bir de petek olsaydı zaten bu günkü temizliğim sekiz saate çıkardı, iyi olmazdı. Hah, "petek". Bunların iyisi güzeli olmuyor. Olsa da biz istemiyoruz. Biz petekler çirkin olsunlar istiyoruz. Öyle mutlu oluyoruz. Caddebostan'da bir dükkan vardı. Petek üzerine. Yabancı menşeli. Adamlar bu petek olayına kafayı takmışlar. "Biz bunun güzelini yaparız" demişler ve yapmışlar da. Sanat eseri petekler bunlar. Sol anahtarlısından bilmem neyine kadar, değişik değişik petekler. Petekler değiller, sanki tablolar. Hemen battılar. Bize gelmez aga. Bize peteğin kendi çirkinliğiyle geleceksin. Petek dediğin çirkin olur, yoksa güzel olur. Bir önceki cümlem resmen büyük aforizma da, anlaşılmıyor bence. Ben de pek anlamadım, o ne öyle. Zaten bugünlerde çok güzel kafayı yediğimi düşünüyorum. Sonra bak, "tırnak makası". Ömrünüzde güzel bir tırnak makası gördünüz mü hiç. Görmediyseniz ben size gösteririm, bende var çünkü. Ha var da ne yani. Bir kez bile kullanmadım. Bir kez kullandım, mecbur kaldım çünkü, turnede tırnak makassız kaldım çünkü, onda da gördüm ki, norto. Nerede çirkin, bildiğimiz tırnak makasının tırnak kesmesi, nerede bu ucubenin tırnak kesmesi. Aylar yıllar sürecek gibi geldi bir ara tırnak kesmesi. Ama şekline bak, şekil. Dünyanın da parasını verdim ha. Arabada duruyordu hep öyle şekil şekil olarak. Çünkü arabaların belli bir bölümleri hep şekil şekil objelere ayrılmıştır. Yani demem o ki, bazı şeylerin güzeli olmaz, olsa da olmaz.

æ Ve hala ve hala, "bisiklet yolundan git" diye bir şey var, ölmedi yaşıyor. "Bisiklet yolundan git!" Ah be güzel kardeşim, ben sana bazı şeyleri bir türlü anlatamadım. Bir de böyle anlatmayı deneyeyim madem. "Nasıl?" "Böyle işte." Şimdi canım kardeşim, nereden biliyorsun ki, benim aslında bisiklet yolundan gitmek istemediğimi? Ve dahi nereden biliyorsun ki, bisiklet yolundan gidebilmek için, bisiklet yoluna doğru gitmediğimi? Bisiklet yoluna kadar gidebilsem ben zaten bisiklet yolundan gideceğim. Bisiklet yolundan gidebilmek için bisiklet yoluna doğru gidiyorum belki ben, nereden biliyorsun? Her yerde yok ki bu bisiklet yolu. Bazı yerlerde var, bazı yerlerde yok. Ben bisiklet yoluna uçarak mı gideceğim? Ben istemez miyim bisiklet yolundan gitmeyi? Ben her yerde bisiklet yolu olsun ki, bisiklet yoluna da bisiklet yolundan doğru gidebileyim istiyorum. Çok meraklıydım ben sanki senin b.klu yoluna. Hayret bir olay ya. İnsanı da çıldırtıyorsunuz artık. Normal yolda giden bir bisikletçiye, "bisiklet yolundan git" demek kadar saçma bir şey olamaz. Olamaz ya. Küfür etmek gibi bir şey bu bence durduk yere yani.

æ Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİT!"
19 Eylül Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 21.00 / bilgi: 0538 399 39 12

Bir zamanlar İstanbul'da

yazan çizen oky

2000'li yılların ortaları.

MÜZİK ARŞİVİ (İKİNCİ BÖLÜM)

CANIM BENİM, İKİ GÜNDE BOZULUP BENİ YARI YOLDA BIRAKIRSAN BOZUŞURUZ BAK SÖYLİYİM ELİMDE KALAN SON PLAKLARI VE CD ARŞİVİMİN YARISINI SATIP SANA BAYILDIM BÜTÜN PARAM İYİ GÜNDE KÖTÜ GÜNDE BİRLİKTEYİZ ARTIK:..

NASI? HAYIR HAYIRMERAK ETME, SKTİRİ BOKTAN BİR TANE BİLE ŞARKI ATAMAM. HAYATTA İÇİNE MÜZİK ZEVKİNE GÜVENEBİLİRSİN İÇİN RAHAT OLSUN... NEY? CANIM BEN DE SENİ SEVİYORUM

HA?? NİYE ÖYLE. BİR GİTTİ GELDİ LAN EKRANI?.. ŞARJI BİTİYO GALİBA...

iPod
Playlist
Artists
Songs
Contacts
Settings
Menu

HEHEH RESMEN AŞK YAŞIYORUM OĞLUM ALETLE, BUGÜ.. NE KADAR SATIN ALDIĞIM EN SÜPERSONİK ŞEY OLABİLİR YANİ(... YOLDA İKİ DAKKA MÜZİK DİNLİYCEM DİYE SIRT ÇANTAMDA AĞZINA KADAR DOLU CD TAŞIDIĞIM GÜNLERİ DÜŞÜNÜNCE Bİ GÜLME GELİYO ŞİMDİ:..

İYİDİR MORUK İPOD:..

BEŞ GB NE ABİ! HAHA DEVRİM RESMEN S:K KADAR ALETİN İÇİNE 100 TANE ALBÜM KOYABİLİYOSUN BAYAA BAYAA:..

EEE...

...DİNLE DİNLE, SABAH KULAKLIĞI TAKIP YÜRÜYEREK DERGİYE GİTTİM YARIM SAAT Bİ SAAT TAKILIP SONRA İSTİKLAL'DE ASSA YUKARI DÖRT BEŞ TUR ORDAN HOOOP TÜNEL'DEN KARAKÖY, KULAKLIK KULAKTA HÂLÂ BU ARADA, HAYATIMIN PON MÜZİĞİ YAR ARTIK OĞLUM RESMEN HAHA... ŞİMDİ DE VAPURDAYIM KADIKÖYE GİDİYORUM, SENLE KONUŞMAK İÇİN İLK DEFA ŞU AN ÇIKARDIM KULAKLIĞI...

SKERTME ŞİMDİDEN KULAKLARI AJAN LAZIM SANA ONLAR DAHA.. KADIKÖY NE ALAKA, AKMAR'A FALAN MI?

NE AKMAR'I LAN AKMAR MI KALDI. MANİTA-SAL OLAYLAR İŞTE MODA'YA ÇIKICAM...

HA ŞU TİYATROCU OLAN TAMAM, MODA'DA OTURUYODU O DİMİ?..

LAN OĞLUM NE ALAKA, DABİL "LONDON CALLING" CD'Mİ YANLIŞLIKLA KIRDIDİYE KAVGA EDİP AYRILMIŞTIK YA ONLA. NE ARA UNUTTUN? BAŞKA BU...

A DOĞRU DOĞRU... TİTİTİTİTİ...

GİDEYİM DE İPOD'UMLA HAVA ATAYIM BİRAZ HEHE.

30 GB Mİ? NASIL YAV ŞAKA YAPIYOSUN DİMİ?.. E BENDE Kİ NİYE BEŞ GB?.

SENİNKİSİ İLK MODEL BU BEŞİNCİ NESİL, SPEYŞİL EDİŞİN HATTA VİDEO FALAN DA İZLEYEBİLİYOSUN:

OHH HA BEE!.. ARADA 3 MODEL DAHA MI ÇIKMIŞ?. NE ZAMAN ALDIN?

GEÇEN HAFTA DOĞUM GÜNÜMDÜ,,, DOĞUM GÜNÜMÜ UNUTMANI DA AYRICA KONUŞURUZ ÇOK KIZDIM.

BAK NE DİYCEM, DEĞİŞELİM Mİ İPOD'LARI BEN SENDEN DAHA ÇOK MÜZİK DİNLİYORUM. BEŞ GB YETER DE ARTAR BİLE SANA...

HAHA NE? SALAK MISIN OĞLUM?..

VALLA YA ÇOK CİDDİYİM BEN... BRİTNEY SPEARS DİNLEYİP YA ZIK EDERSİN SEN ŞİMDİ. O GÜZELİM ALETE...

E SEN DE KLİPLERİNİ SEYREDİYOSUN?

HA?.. NEYSE BARİ O KLİPLERİ MÜZİKLERİ İÇİN SEYRETTİĞİMİ SANIYOMUŞ,,, YANİ GALİBA...

İKİ SAAT SONRA...

OĞLUM İNANIL-MAZ LAN HAYVAN GİBİ! ALBÜM DOLDURURSUN O 30 GB TIN İÇİNE KLİP FALAN DA SEVREDE-BİLİYOSUN... YOK YOK, ELİMDE KALAN DİĞER CD'LERİ SATIP HEMEN ALMAM LAZIM BİR TANE... CD'LER YETMEZSE AMFİYİ DE ATARIM BELKİ...

BU ALET YENİLEME İŞİNE ÇOK KAPTIRMA MORUK BAŞA ÇIKAMAZ-SIN...

KO G.TÜNE ARTIN ÖLÜMÜ ARTIRADAN OLSUN... HA KEÇE EVDESİN DİMİ SEN? VAPURDAYUM ŞİMDİ KARŞIYA GEÇİYORUM SANA UĞRAYIP YENİ MP3 DEPOLUYUM BİRAZ.

VAPURDA MISIN? E MANİTANIN EVİNE GİTMEMİŞ MİYDİN DAHA DEMİN ?..

AYRILDIK OĞLUM, Bİ İPOD KAPAR DEĞERİMİZ YOKMUŞ:..

YOU CAN STAND UNDER MY UMBRELLA ELLA, ELLA, EHH, EHH, EHH...

ANDIR MAY AMBIRELAAA ELA, ELA, EE, EE...

LAY LAY

ÇIŞK ÇIŞK

2000'li yılların sonu, Uykusuz dergisi...

AA MEMO'CUM? NE OĞLUM O SURATININ HALİ, NİYE SÖMÜRTÜYOSUN O KADAR?

DUR HOCU İLİŞME SİNİRDEN KENDİMİ ZOR TUTUYORUM KENDİMİ, İKİ GÜNDÜR ARALIKSIZ SON SES MÜZİK DİNLER Mİ LAN Bİ İNSAN "ÇIŞK ÇIŞK ÇIŞK" KAFA BIRAKMADI SOKUCAM ŞİMDİ GİDİP O İPOD'U Bİ TARAFINA...

LAN DUR Bİ DUR? HİÇ YAKIŞIYO MU SENİN GİBİ BİRİNE ŞU SİNİRLİ HALLER, CANIM BENİM... BEN ALIRIM ŞİMDİ ONUN HAVASINI... HİSS OKİSANTO.

160 GB'LIK 6.NESİL YENİ İPOD OĞLUM AMERİKA'DAN DÖNERKEN ALDIM, DÜNYADAKİ BÜTÜN ALBÜMLERİ SIĞDIRABİLİYOSUN İÇİNE. G.TÜNÜ SATSAN ALAMAZSIN... AA SEN BABAANNE İPOD'U MU KULLANIYOSUN HÂLÂ?..

HA? ASKTİR O NE LAN ?!?

ÇIŞK ÇIŞK

BARIŞ UYGÜR

160 GB

HAYDAA LAN BENİM BEŞİNCİ NESİLİ YENİ ALMIŞTIM DA. HA... OF ÇOK GÜZEL-MİŞ BİKAÇ GÜN VERSENE LAN NASI Bİ ŞEYMİŞ DİYE KURCALIYIM BİRAZ EVDE.

FUP!

AŞAĞIDAKİ ÖĞÜR ELİME BAK Bİ'...

Ertesi gün...

...KEÇE ANLAMIYOSUN ALMAM LAZIM DİYORUM O YENİ İPOD'LARDAN Bİ TANE 160 GİGABAYTIN KAÇ ALBÜM ALABİLECEĞİ DÜŞÜNSENE Bİ... HA? ALO ALO, KEÇE DUYUYO MUSUN? ÇEKMİYO GALİBA MOTORDAYIM ŞU AN KADIKÖY'E GİDİYORUM ALOOO...

HAH TAMAM GELDİ ŞİMDİ SESİN:.KADIKÖY MÜ?. NE ALAKA ABİ?..

YENİ İPOD ALMAK İÇİN G.TÜ SATICAK HALİM YOK KADIKÖY'DE Bİ DVD DÜKKANI VAR FİLM ARŞİVİMİ ALSINLAR DİYE PAZARLIK YAPMAYA GİDİYORUM ORAYA.. ESKİDİ ZATEN YA DVD FORMATI BLU-RAY'E GEÇMEYİ DÜŞÜNÜYORUM.

TİTİTİTİTİ PLAK, CD, MP3, DVD, BLU-RAY... FORMAT İÇİNDE KALDIN MINA KOYM...

HEHEH... EE KADERİMİZ OĞLUM BU BİZİM, SİKE SİKE.

2010'lu yılların başı...

ALEJANDRO ALEJANDRO ALE-ALE-JANDRO ALE-ALE-JANDRO

ARTIK SÜREKLİ RİHANNA, LADY GAGA FALAN DİNLİYORUM DİYE METAL TANZİLARI BENİ LANETLİYOLAR MIDIR LAN ACABA? KEH KEH. E DEVİR ÖNLARIN DEVRİ, METALCİLER DE İYİ ALBÜM YAPSINLAR O ZAMAN!

HİSS HOCU BİRAZ KISABİLİR MİSİN MÜZİĞİ?

LAY LAY ALEHANDRO ALE ALE HANDROOO

ÇIŞTIK ÇIŞTIK

HOCU?

PATANK!

EEEH YETER BAAAA BU Y.RAK Y.RAK MÜZİKLERİ SABAH AKŞAM DİNLEMEK ZORUNDA MIYIM G.TLENBİK..! SENİN VAR YA BEN...

VURURUM AĞZINI KIRIRIM

MEMO

ALBÜM ESENİ SKİMM PARENTAL ADVISORY EXPLICIT LYRICS

İKİNCİ BÖLÜMÜN SONU

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"korular terk edilmiş/ ağaçlar duman duman/ yalılar tenha"

Atilla İlhan

Attilâ İlhan 1925-2005

"KUŞ, TAŞ"

Kumrular. (iki kişi)Korku filmlerinde o kurumuş sarmaşıklarla kaplı, terk edilmiş (hepsi de üç katlı, iyice alttan çekilmiş, fonda kara bulutların hızla geçtiği bir gökyüzü) tuhaf, harap ürpertici evlere sırf meraktan giren yeniyetmeler gibi tedirgin sarsak adımlarla duraklaya duraklaya balkondan evin içlerine doğru yürüyorlar. Tıp tıp. Oturduğum halde orada. (Kırıntılar için de değil, var balkonda da) Genellikle mutfağa falan gittiğimde birkaç adım girmiş olur, döndüğümü görür görmez anında son sürat kaçarlardı. Ne değişti? Yapmayın öyle. Riskli o. Ev içine girilmez. Maazallah her ev aynı değil. (onların bile, o akıllarıyla " bir şey olmaz ondan, zararsız" kararı vermeleri de hiç hoş değil yalnız, bu zamanda, tedirgin edici… o da ayrı mesele--Machiavelli; "Sevmeleri iyidir, ama korkmaları çok çok daha iyidir" mealinde bir şeyler yazmıştı--kuşları demiyor tabii o, ama aynı şey--) Zararım dokunmasın, yanlış örnek olmak istemem. Kötü zamanlar. Millet anasını babasını kesiyor." O güzelliğe nasıl kıyarlar ki. Kimse dokunmaz" falan filan da diyemiyorum maalesef. Wilde, sanata güveniyordu. Bu konuda. Çok güveniyordu. "…kuşun tuvale çizilmiş halinde oluşan güzelliği görmüş olan bir kişi, muhtemelen o taşı atmayacaktır." Öyle demişti üstad. Tabiata, doğal güzelliğe değil de, insan beyninden, elinden geçmiş haline…(şu kumruları, epeydir çizmeye niyetlenmiştim olmadı, yapmak lazım demek) Bilemiyorum, belki de haklı, ben de hayatımda hiç bir gerçek "armut"u, Chardin'in natürmort'larındaki armutları sevdiğim kadar sevmedim. ("muhtemelen bir daha hiçbir armut'a o ısırığı atmayacak kadar" da değil, yalan olur--yiyorum ara ara--)

Niccolò Machiavelli 1469-1527

Jean-Baptiste-Siméon Chardin 1699-1779

"NARKOZ'LA GİDİLEN O YER"

Geçen yıl, bu zamanlar. Yine burada (Antalya) kolum kırılmış, Konyaaltı plajının hemen üzerindeki o hastanede üç buçuk saat süren bir ameliyat geçirmiştim. Ameliyat bir yana, geçti gitti, unuttum, da… ;"Narkoz" çok tuhaf. (birkaç kez daha gelmişliği var başıma, her seferinde çok şaşırdım) Hiçbir şeye benzemiyor. O unutulmaz.. Bir iki üç... sayarken sayarken(say diyorlar)birden bir karanlığın içine düşüp kayboluyorsun. Ama tamamen… Ne uykuya benziyor ne bildiğin bir başka şeye… (Uyurken sanki bir yanın uykuda olduğunun farkında gibi bir şey… yatağı yastığı ara ara fark ediyorsun. Oradasın. Biliyorsun. --ya da benim uykularım o şekil--) Bu bambaşka. Tamamen yok oluyorsun. Derin bir yokluk hissi. Filmlerdeki montaj(kesme) gibi. Koptuğun yerden başka bir yere, üç buçuk saat sonrasına. Bir başka sahne. O üçbuçuk saat montajda kesilip atılmış gibi. Neredeydin? "Hiçbiryer" de. "Nowhereland" Doğmadan önce neredeysen, o yere benziyor belki. Anca ona. O koyu karanlığa. Başka bir şeyle kıyaslanamaz. Hayatının içinde bir benzerini hiç tecrübe etmediğin; edilmesi imkânsız derin bir "yokoluş" hissi. Ağır karanlık. "Yok olmuşluk" Tamamen yok oluş.*(Beatles'ın "Nowhere Man" diye çok sevdiğim eski bir şarkıları vardı." He's a real nowhere man/ Sitting in his nowhereland"/O gerçek bir "hiçbiryer" adamı/ Hiçbiryer'de oturur")* "Hiçbiryeradamı" olup "hiçbiryer"de geçirdiğin o bir kaç saat. Kolun kaynıyor. O tuhaf tecrübe hep aklımda. O kaynamıyor.(övmüş gibi de mi oldum, aman dağlara taşlara… başına hiç gelmemiş olan da merak etmesin, kimse deneyimleme fırsatı bulamasın, inşallah--bir Kızılderili atasözü geldi aklıma; "gençlere şeytandan söz etmeyin, kalplerinde merak uyandırırsınız" diyordu. Bir nevi Kızılderili "rtük"ü gibi)

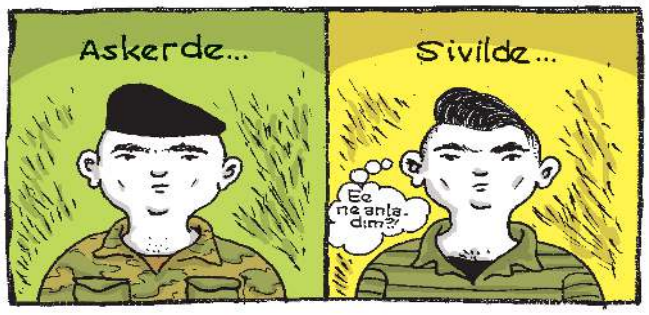
Oscar Wilde 1854-1900

Herneyse,

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

CİHAN CEYLAN

Ahmet Kaya taklidi yapan çocuk ve kankası.

Kitleler liderini buldu.

Türk korku yönetmeni bunu beklemiyordu.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

* Sadece insan olmak problem değil. Yaşar gidersin işte. Aynı zamanda "insanlık" denen nesnenin temsilcilerinden biri olmak, ağır mesai...

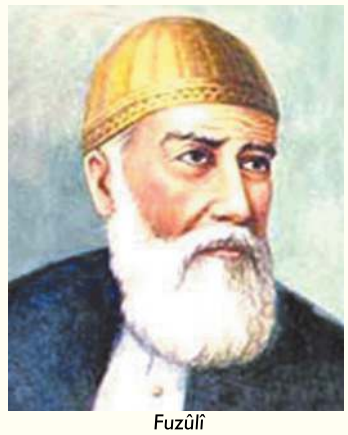
*** Hüviyetini taşıdığım ülkem adına olamasa da 'şahsım adına'; global oligarşinin silahlı gücü NATO'ya üye olduğumuz, topraklarımızda emperyalist terörün simgesi ABD'nin üslerini barındırdığımız, tarihi işgal ve sömürüyle tıka basa dolu faşist Avrupa Birliği'nin kapısında beklediğimiz için, dünyamızın mazlum halklarından hulusi kalple af dilerim...**

* Kocaman yazar, ergen gibi "OMG" yazıyor köşesinde, medyanın hali bu. İç Anadolulu adamsın. Ne ara "Oh my God"a alıştın ki, bi de kısaltıyorsun behey gafil!

*** "Bitkisel Hayat" ne fena bir tabir yahu! Bitkinin hayatına hangi zaman diliminde vakıf oldun ki, koma halini, yani idraksiz ve algısız, sadece teknik olarak yaşama durumunu bitkisel hayat diye tanımlıyorsun ey insan evladı? Hangi toprağa kök saldın, kaç defa dallarına öz su yürüdü, ne vakit çiçek açtın da empati yapmağa cüret ediyorsun mucize bitkiyle? En hakiki bitkisel hayata girenler Çiçek Çocuklar'dı, onlar da barıştan yana munislerdi. Bitkinin yanında dünkü bebek olduğunu unutup canlıya tepeden bakan insan, aslolan sensin hep di mi? Asıl tehlikelisi "insani hayatlara" giren bitkiler olurdu gene de; gasp eden kaktüsler, gıybetçi papatyalar, adam kaçırıp fidye isteyen sarmaşıklar falan. Aman, Allah korumuş valla bitkileri!**

* Bir beldenin "Uygulama Oteli"nde kaldık. Adı gibiydi, sakın ha sakın 'uygulama' demişler, onlar da kabul etmiş. Herhangi bir uygulama yok idi...

*** Fuzuli yere anılan çok kişi varken, hakiki Fuzuli'nin 'müfredat' dışında pek de anılmaması kallavi vefasızlık. "Alemde her var ise aşk imiş" diyen de o, "Aldanma ki şair sözü elbette yalandır" diyen de. Aynı zamanda, aforizmanın da zirve noktasındaki cümlenin sahibi büyük usta: "Selam verdim, rüşvet değildir deyu almadılar!" Şu yarım asırlık ömrümde, kalpten sarsıldığım şiirlerden biri, Fuzuli'nin "Öyle ser-mestem ki idrak etmezem dünya nedür / Men kimem saki olan kimdür mey ü sahba nedür" beytiyle başlayan şiiri. Kozmik idraksizliğin pek ince idrakı. İkinci beyit de harika: "Gerçi canandan dil-i şeyda için kam isterem / Sorsa canan bilmezem kam-ı dil-i şeyda nedür" Sevgiliden çılgın gönlün umduğunu istemek ve fakat sevgili, çılgın gönlün umduğunu sorsa, bilmemek! Mucize şair, nur içinde yat... (Meraklısı Atıf Yılmaz ustanın "Hayallerim, Aşkım ve Sen" filminde bu şiiri, Müşfik Kenter'in mükemmel sesinden dinleyebilir.)**

Fuzûlî

* Maskeli seyirci de çok acaip, gülme sesleri geliyor fakat kim gülüyor kim gülmüyor, sahneden anlamak asla mümkün olmuyor...

*** Niye uçağa binince nereye gittiğimizi hep biliyoruz ki?! Yok mu şöyle standart sevmeyen, sürprize meyyal bir havayolu şirketi? Kafası gidikler için bu rotası meçhul seferi yapsın, binelim uçağa, varınca görüp anlayalım nereye indiğimizi? Dikkat, hemen kattım kendimi kafası gidik yolcular içine! Elbette olmalıyım o deli uçağında. Tahminler olur, sezgiler olur, acaba kim bilir neresi olur. Tek değilim ha, fikrimi anlattığım ilk kişi de hemen ikna oldu, anında iki katına çıktık! Buluruz bence bizim gibi bir uçak dolusu deli. Hayır, gemi de olur. Olur. Araç değil, meçhul mühim burada. Meçhul deyince, duran sular akar...**

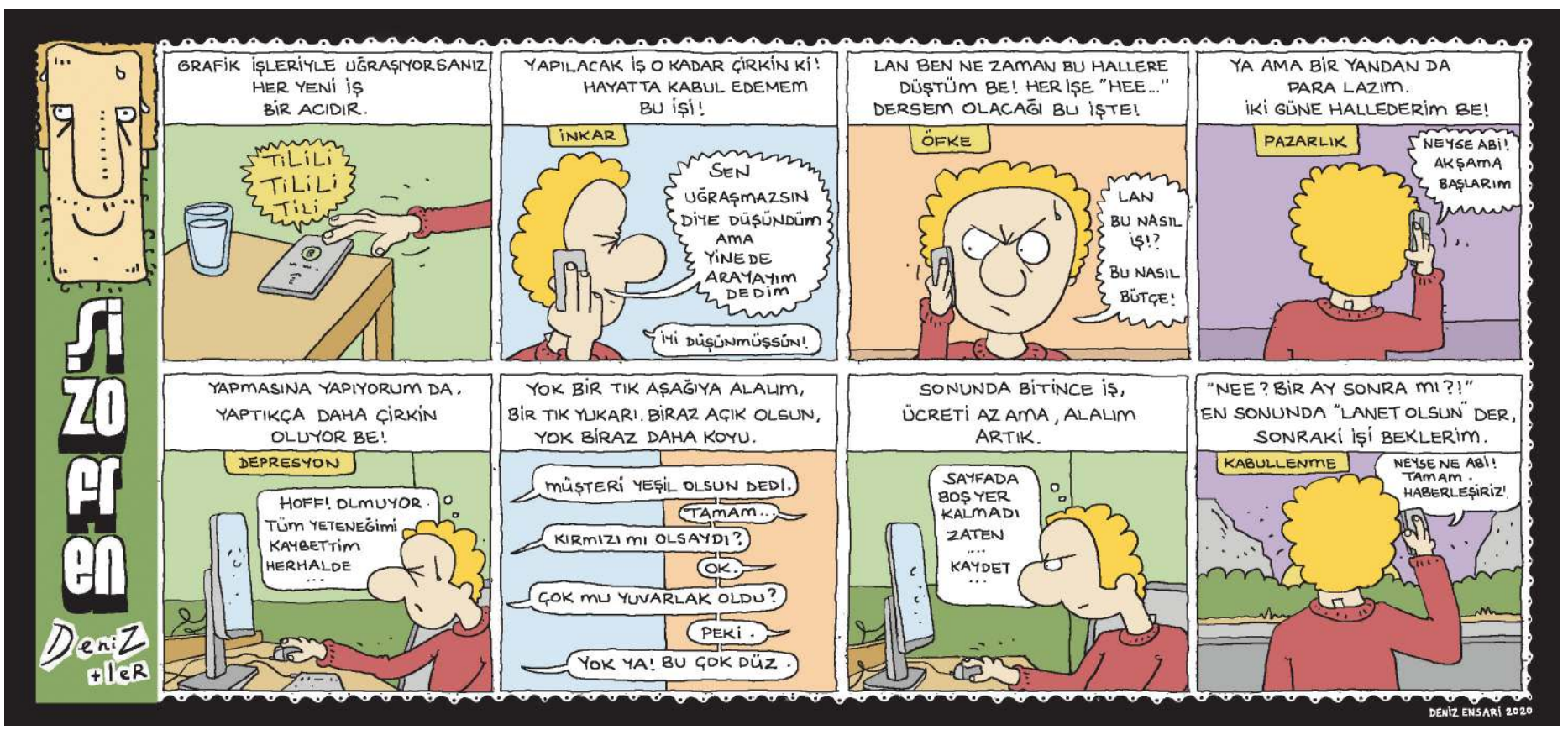
* Çocuklu ailelerde boşanmaların on sebebi varsa eğer, bir tanesi mutlaka kadının adama yönelttiği "Babasıııı" hitabıdır, kesin sezgi...

*** Norveçli bir adam, kafaya koyup özel posta kuşları yetiştirmiş, yarışmalarda açık ara birinci olmuş bu kuşlar. Çin'den gayet mühim bir müessese, milyon dolar ödeyip satın almış bu kuşları. Kuşlar ne anlar maliyetten, paradan; hocalarını özleyip uçmasınlar bir seher vakti Norveç'e, sinire keser masrafa girmiş Çinliler. Geyik bir yana, "kuş beyinli" deyimini kullananların bir kısmı, eline verilmiş açık adresi bile asla bulamaz haldeyken, mevzubahis beyinle o kuşların ülkeler, kıtalar aşıp hedefe pirüpak ulaşmaları da bir acaip paradoks. Gene insan kibri, gene başka türü hor görüp gubarma. Hayır, yazdıkça insandan soğuyor insan!**

* Uçakta maskeyi taktım, şapkayı taktım, göz bandını taktım, ben değildim artık ben, gören ne hale gelmiştir haberim yok...

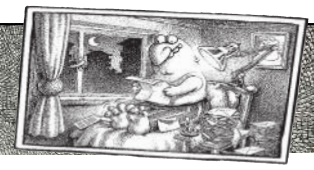
* Osmanlıca öğrenemediğimiz hayıflanıyordum, ortamdaki biri "Latince daha havalı!" demesin mi! Sanki ana mesaimiz 'hava' imiş gibi. Tipin derdi Latince'den de derindi bence, esasen "Latin" olmadığına üzgün bir ruh hali içindeydi. Amerikalı, İngiliz, Fransız olamadığına bin pişman çok yalaka barındırıyor toprağımız. Adı sanı olan, karüzmatik bir kadın yazarmızda bile "Keşke bir İngiliz genç kız olsaydım!" cümlesine denk geldim.

*** Peki soran ya da ima eden veya kuşku duyan olmuş gibi, Orhan Gencebay'ın meşhur şarkısına, durduk yerde, "Ben mi yarattım?!!" diye başlaması**

gelen kutusu

BÜŞRA KILIÇ

ilke Ekbul

Dev Bir Memur

Sanırım babam herkese anlatmış. Bizim oğlan sağ olsun hemen alıverdi randevuyu demiş. Gün içerisine kapımız defalarca çalınıyor. Sürücü belgesi yenilemek için randevu almaya çalışan ama bunu başaramayan apartmanın yaşlıları geliyor eve. Reklamım çok güzel yapılmış, talep her geçen gün biraz daha artıyor. Benimse yaptığım hiçbir şey yok. Nüfus Müdürlüğünün sitesine girip bilgileri yazıyor ve uygun tarihe randevu alıyorum. Fakat apartmanımızın yaşlıları henüz bu teknoloji ile tanışmadıkları ve uzun kuyruklarda beklemeye alıştıkları için şaşırıyor ve bana hayran kalıyorlar. İşini gördüğüm her yaşlı defalarca teşekkür ediyor ve çok zor bir iş başarmışım gibi hürmet gösteriyorlar.

Bu ilgi beni kısa süre içerisinde şımartıyor ve yüklenen misyon ile birlikte sinir bozucu bir memura dönüşüyorum. Kimliğini unutup gelenleri azarlayıp evlerine gönderiyor ve aynı gün tekrar geldiklerinde kabul etmiyorum. Araya tanıdık sokanlar olursa yine gerçek bir devlet memuru gibi işi kısa sürede çözüveriyorum. Apartmanda bu işi yapan bir başka bilgisayar kurdu olmadığı için at koşturuyorum ve yaşlıların gözünde ulaşılması zor birine dönüşüyorum. Aynı işlemi internet kafeye gidip yapabilirler ancak kimlik verecekleri için tedirgin oluyorlar ve güvenilir komşu çocuğu olarak bana muhtaç kalıyorlar. Karakterim gereği bunu kullanıyor ve yaşadığım değişime ben bile hayret ediyorum.

Üzerimde, yerleşmiş bir sinirlilik hali var. Suratım hep asık. Gerçek bir memurdan farksızım. Fazlam var eksiğim yok. Sorulan sorulara kesinlikle uzun cevaplar vermiyorum. Tek kelime ile geçiştiriyor ve aynı soru tekrar sorulduğunda yaşlının yüzüne bir süre bakıp kafamı yeniden bilgisayar ekranına çeviriyorum. Bu inanılmaz değişime annem de şaşırıyor. Sana bir şeyler oldu diyor. Babam biraz daha farklı yorumluyor. Götün başın ayrı oynamaya başladı diyor. Babadır sonuçta. O her zaman biraz daha ağır konuşur. Eskisi gibi hızlı hızlı da almıyorum artık randevuyu. Süreyi uzatıyorum. Yaptığım işin çok kıymetli olduğunu göstermek için oynadığım küçük bir oyun bu.

İnternetim biraz yavaşladığında "Sistem yok sistem" diyerek bekletiyordum yaşlıları. İtiraz edemiyorlardı. Biliyorlardı ki en küçük itirazda "Beğenmiyorsanız Nüfus Müdürlüğüne gidebilirsiniz" diyecektim. İşte böyle it böyle serseri bir adam olmuştum. Yaşlılar bir süre sonra uyandı tabi. Bu işi yalnızca benim değil, torunlarının da kolayca yapabileceğini öğrenmişler bir yerlerden. Bu haber beni bitiren haber oldu. Kapımız eskisi kadar çalınmadı. Gördüğüm saygı her geçen gün biraz daha azaldı. Kinci yaşlılar onlara yaptıklarımı unutmamış olacaklar ki elimdeki müşterileri de aldılar. Artık herkes torununa yönlendiriyor ve bir dayanışma içerisinde randevu alıyorlardı.

Alibeyefendi, bir sabah huzursuz düşlerinden uyandığında kendini bilgisayarın başında dev bir memura dönüşmüş olarak buldu. Neyse ki yaşlılar ona büyük bir ders verdi ve silkelenip kendine gelmesine yardımcı oldular. Yoksa Alibeyefendi zayıf karakteri ile hepimize zindan ederdi bu hayatı.

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 16 EYLÜL 2020 | Sayı: 679

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: **Yurtiçi:** PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL **Yurtdışı:** **Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:

TAŞINMA BİTMİŞ, GEYSU MESAİYE GİTMİŞ, BİTMEYEN ANGARYALAR BİZİM İŞSİZ GÜÇSÜZE KALMIŞTIR

TAŞINDIN, BİTTİ GİTTİ Mİ SANDIN? TESİSATÇI ÇAĞIR SİFONU, AKITAN TAHARET MUSLUĞUNU YAPSIN, ELEKTRİKÇİ ÇAĞIR AVİZELERİ TAKSIN

SİGORTAYI FİLAN DA KAPATMIYO, ÖYLE GÜVENİYO KENDİNE

DENGE ÜSTADI, GERÇEK BİR MUKTEDİR

YOK MUYDU LA MATKAPLI MAHARETLİ Bİ KANKA?

KANCA, KABLOLAR; O BİLİR BU KARMAŞIK DEHLİZİN TÜM KAHPELİKLERİNİ

BEDELİ NE OLACAK? KORNİŞLERİ DE KIYAK DİYE TAKAR MI ACEP?

AMAN DİKKAT USTA

LAFA GELİNCE AYNŞTAYN, HAWKİNG'İ DİLİNDEN DÜŞÜRMEZSİN AMMA FİZİK KANUNLARINI O SENDEN İYİ BİLİYO ÇAPSIZ!

BİLMEZDİN PERDE SEKTÖRÜNÜN BÖYLESİNE İCATÇI VE TOKATÇI OLDUĞUNU

ÜÇ PİLE GÜNEŞLİK, TÜL, ARTI PERDE. HANGİSİ HANGİ PENCERENİN, HANGİSİ HANGİ RAYDA OLACAK?

DİKKAT ETMEZSEN DAHA ÇOK TAKIP ÇIKARIRSIN

SEN DUA ET GAZI AÇMAĞA GELDİKLERİNDE Bİ TESİSAT SIKINTISI OLMASIN

YA ŞU SKİK MENFEZE KUSUR BULURSA

YOKUSA VARRI YA GİT SERTİFİKALI TESİSATÇI BUL,YAPTIR, EV SAHİBİ ÖDEMESİN, SONRA Bİ DAHA GAZI AÇSINLAR DİYE RANDEVU AL

KAÇ GÜN DUŞ YOK?

HİÇ BOYNUNU BÜKME, BİZDEN ÖNCEKİLER NASI KULLANIYODU DEME, SON YÖNETMELİKLER NE İCATLAR ÇIKARTIR BİLEMEZSİN

İKDAŞ

KADERİN GENCO MÜHENDİSİN İKİ DUDAĞI ARASINDA

YA TV VE İNTERNET ABONELİĞİNİ TAŞINDIĞIN YERDE ALT YAPISI OLMADIĞI İÇİN İPTAL ETTİRMEK?

EĞERKİNE ARA KAPLO, Bİ NÜVEYİ EKSİK GÖTÜRÜRSEN VAR YA BEDELİ ÇOK AĞIR OLUR

BU AYGITLARI KİME, NEREYE TESLİM EDECEN? ÖYLE PİS Bİ BÜROKRASİ BEKLİYO Kİ SENİ; İKAMETİNİ ALDIĞINA DAİR BELGE İSTİYOLAR UNUTMA

MODEMSİZ, TV'SİZ KAÇ GÜN?

SOORA ÇÖP DİYE Bİ KENARA ATACAKLAR

FATURALARI TAKİP EDİCEN, GÖZÜN HEP APARTMANIN GİRİŞİNDE OLACAK, HOYRAT ELLERDEN KOLLAYACAN. OTOMATİK ÖDEMEYE GEÇİŞ SÜRECİ VE ZAMANLAMASI?

ABONE NO MU, TESİSAT NO MU, HESAP NO MU, SAYAÇ NO MU? HANGİSİ KERTERİZİN OLACAK?

İSKİ

ELEKTRİK

İGDAŞ

İNTERNE

TV

HAMİDİYE SU YOK BÖLGEDE. HANGİ MARKA, HANGİ SUCUYA EMBEDLENİCEEN?

PEKİ YERİNE SIĞAMAYAN BULAŞIK MAKİNESİNİN ÜSTÜNDEKİ TABLAYI KİME ÇIKARTTIRICAN?

SİPARİŞ EDİLEN KANEPE DE GECİKMELİ OLARAK GELMİŞTİR AMMA

BEN AYAKLARI BU RENK İSTEMEMİŞTİM ORTAM. 50 KERE DE SÖYLEDİM NİYE GERİ GÖNDERMEDİN?

NAAPİM, KAÇ KAT ÇIKARMIŞLAR

BU ALEMDE KİMİN MURADI OLMUŞ Kİ GEYSU

SAÇMALAMA ORTAM, SIRTINI BU TARAFA VERİRSEK GEREKSİZ ALAN KAYBI. OLMAZ ÖYLE, DUVARA VER

NE ALAKASI VAR GEYSU, GİT BAK ECNEBİ FİLMLERDE FİLAN HEP SIRTI SALONA DÖNÜK. HEM MASAYI DA CAM KENARINA KORDUK MİS GİB ÇALIŞIRDIM, HEM DAHA SICAK OLURDU ORTAM

KİM BİLİR GEYSU İNSTAGRAMDA HANGİ GÖRDÜĞÜ AMBİANSI KERTERİZ ALMIŞTIR DA ONU YAKALAMAYA ÇALIŞMAKTA, SEN KİM OLUYON AMCUK?

FİKRİNE ZERRE EHEMMİYET VERİLMEYEN ELEMAN İÇİNE ÇEKİLİR

NE O, KÜSTÜN MÜ?

YOK BE YAVRUM, NE KÜSÜCEM. EV SENİN EVİN, EŞYA SENİN EŞYAN NETİCEDE

SAÇMALIYOSUN ORTAM

OYSA GEYSU'NUN EŞŞEK GİBİ SPOR ALETİ ORTALIĞI PİC EDERKEN BENİM MASA MI BATTI DİYE SİTEM İÇERSİNDE

FEKAT TAM O ESNA ÖYLE SOYSUZCA BİR SES GELİR Kİ DUVARIN TE İÇİNDEN, HER ŞEY ÖNEMSİZ KALIR

BU NE YA?

HUMMALI TESİSATTAN GELEN ISLIĞIMSI BOĞUK Bİ BORU ANIRMASIDIR BU. MERDİVENLERDEKİ VANA DOLABIMSISINI AÇAR AÇMAZ BU SESLE ÖZDEŞ

PASLI RUTUBETLİ ÖYLE PİS Bİ BETON KOKUSU GELİR Kİ BU LANETLİ YERDEN, İNŞAATIN KODLARINDAKİ ORMANA BİNA DİKEN RİZE RUHUN SAKLANDIĞI DEHLİZ GİBİDİR

PAÇOZLUĞUN KOKUSU DOKUSU VE SESİ

İNŞAAT SIRASINDA TEPİŞTİRİLMİŞ ÇİMENTO AMBALAJI HALA DURUYO

ÖYLE UYDURUK Bİ TESİSAT Kİ SAYACINA İMAN EDİLMEZ, VANAYI AZ Bİ ZORLASAN YA ELİNDE KALIR YA ASLA TAM KAPANMAZ

BİR DE BUNUN ÜSTÜNE KARŞI DAİREDEKİ AYAKKABILAR VE ASANSÖRDEN İNEN ÇOCUKLARI GÖRÜNCE... PEKİ ASANSÖR MOTORUNUN SESİ NE AYAK?

YOKSA İÇERDEN KARADENİZ POP NAĞMELERİ Mİ GELİYO?

İRİTE EDİCİ MODEL KUNDURALAR

ÖLÜM SESSİZLİĞİ ÇÖKER ÜZERLERİNE; NE HALT ETTİK, TEKNOCUDAN KAÇIP TÜRÜTÇÜNÜN KUCAĞINA MI OTURDUK DİYE TADLARI FENA KAÇAR

SANKİ BİRİ ALATURKA HELANIN TAHARET MUSLUĞUNU AÇMIŞ GİBİ Bİ SESTİ Dİ Mİ O; TAM O AMBİANSIN SESİ

HUZURA KAVUŞAMAN BU COĞRAFYADA GARDAŞ